

ikke er begrundede, og vi maa anbefale at stemme imod.

Ved den Ændring, der her foretages i Regeringens Lovforslag af Flertallet, kommer man yderligere i skarp Modsætning til den ene af de Forudsætninger, der i 1921 blev angivet, nemlig denne, at hvis man en Gang paa Grund af ændrede Forhold for Staten skulde komme til at sætte Renten ned, da maatte samtidig dermed ogsaa Præmierne sættes ned. Ganske vist foreslaar man sammen med en Rentenedgang ogsaa at sætte Præmierne ned. Men Forslaget er af en saadan Beskaffenhed, at medens Rentenedgangen i hvert Fald maa regnes til omkring $\frac{1}{3}$ af den samlede Sum, bliver Præmienedgangen kun omkring ved $\frac{1}{6}$ af de nu bestaaende Præmier. Og nu maa enhver erkende, at den fornuftige Mening med dette at sige, at naar Renten sættes ned, maa Præmierne ogsaa sættes ned, maa være, at de sættes ned i et nogenlunde ensartet Forhold.

Det, man stadig har skudt i Forgrunden her, er Nedsæringskravet, og man har gjort det paa en saa overmaade ensidig Maade, at det gør Forsøg paa Forstaaelse om denne Lov haabløse, hvis man fastholder dette Krav paa samme Maade i Fremtiden. Naar man gør det, forstaar jeg, at det har sin Grund i en Misforstaaelse, der findes i mange Kredse, med Hensyn til, hvor store Byrder denne Lovgivning har paadraget Stat og Kommune hidtil. Nu fremgaar det af de foreliggende Oplysninger, at af de 61 Mill. Kr., der hidtil er udbetalt til Rentenyderne ved Slutningen af Aaret 1926, har Præmieyderne til Sygekasserne betalt 34 Mill. Kr., altsaa langt over Halvdelen. Arbejdsgiverne har i Præmie betalt 16 Mill. Kr., de to Grupper af Præmieydere tilsammen altsaa omkring 50 Mill. Kr., hvorimod Stat og Kommunes samlede Del bliver de 11 Mill. Kr. Jeg tilføjer, at der er udbetalt flere Penge af Stats- og Kommunekasser; men Resten af disse Beløb er som en Beholdning nu i Invalideforsikringsfonden. Af selve det Beløb, der er udbetalt til Rentenyderne indtil Slutningen af 1926, er i Virkeligheden omkring $\frac{5}{6}$ eller $\frac{4}{5}$ — ja, vel snarest de $\frac{5}{6}$ — blevet tilvejebragt ved forskellige Arter af Præmier.

Det er heller ikke saaledes, at Udgifterne

nu kan siges at overstige det, man havde regnet med, den Gang Loven gennemførtes, selv ikke om man ved disse Beregninger anvender en Omregning efter den saakaldte Parikrone. Man regnede den Gang med en aarlig Udgift paa 5,2 Mill. Kr. for Staten og 5,2 Mill. Kr. for Kommunerne. Man har nu det Indtryk, at disse Beløb omtrent er naaet paa sidste Aars Finanslov og paa indeværende Aars Finanslov; men dette er ikke rigtigt. Ganske vist er der paa forrige Aars Finanslov opført 4 700 000 Kr. i Udgift hertil, men Erfaringerne har vist, at dette Beløb ikke kan anvendes, og derfor er der paa Tillægsbevillingsloven Forslag om at nedsætte Beløbet fra 4,7 Mill. Kr. til 3,4 Mill. Kr. Det er det, man kan regne med der, endda med en rund Beregning, som i hvert Fald ikke giver Fare for, at Invalideforsikringsfonden skal blive formindsket det Aar, og ogsaa for det kommende Aars Vedkommende vil man kunne gøre Regning paa en ganske tilsvarende Nedsættelse paa Tillægsbevillingsloven af det foreløbigt opførte Beløb.

En naturlig Gennemførelse af den bestaaende Lovgivning vilde da bringe en Udgift paa omkring 3, maaske $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr., i hvert Fald imellem 3 og 4 Mill. Kr. om Aaret, og svarende til de 5,2 Mill. Kr., man i sin Tid regnede med, har man da i Virkeligheden her en Ordning, der bringer en saadan mindre Udgift, som svarer til Pengenes forandrede Værdi. Dette skal naturligvis ikke betyde, at man ikke kan gaa til Nedgang derudover, naar den i øvrigt er forsvarlig begrundet; men det betyder, at det ensidige Nedsæringskrav ikke kan staa som det alt afgørende. Det kunde kun være begrundet, hvis Staten havde faaet uforholdsmæssige Udgifter paa dette Omraade, som man slet ikke havde regnet med, den Gang Loven gennemførtes.

De ærede konservative Medlemmer af Udvalget har med Hensyn til Præmierne stillet et særligt Forslag. Det gaar ud paa, at den nuværende Præmie skal opretholdes for Sygekassemedlemmernes Vedkommende, og de ærede Medlemmer kommer altsaa i den mest absolutte og skærende Modstrid med det Standpunkt, det samlede Udvalg og ogsaa de konservative Medlemmer indtog i sin Tid. Men dertil føjer jeg, at saa